

нѣкои руски учени, които прѣпоръчваха изхвърляне на члена отъ езика, като го смѣтаха за излишна и неприятна частица. Други, напр. Неофитъ Рилски и пр., го смѣтаха за украшение на бѣлг. рѣчь. Кѣмъ 1820 г., се откриха сжщественитѣ особености на старобѣлг. езикъ т. с. че той не е едно и сжщо нѣщо съ черковния; вслѣдствие на това изпъкна и въпроса за употрѣбата на ж въ правописа. Тѣй нарѣченитѣ носовки (носови) ж и ж сж единъ отъ характернитѣ бѣлѣзи на стария ни езикъ. Нѣкои отъ писателитѣ поискаха чрѣзъ употрѣбата на буквата „ж“ да придадатъ характерното на бѣлгарския езикъ и да се свѣржи съ старата традиция. Иванъ (Андревъ) Богоровъ за първъ пѣтъ употрѣби въ граматиката си (въ 1844 г.) носовкитѣ, като при това пишеше и на източното бѣлгарско нарѣчие. Тенденцията на Богорова се възприе и приложи отъ П. Р. Славейкова.

Още въ 1836 година Априловъ, като виждаше споменатото разнообразие и неуредицата въ езика, въ правописа и употрѣбата на члена, сжщата година издаде *циркулярно писмо* кѣмъ бѣлгарскитѣ писатели, въ което ги приканваше да усвоятъ една и сжща наредба. Обаче, никой не му се отзовалъ. При все това циркулярното раздвижило бѣлгарскитѣ писатели: едни сж били противни на неговитѣ изявления, други мълкомъ сж ги приѣмали. Относително тия въпроси у Априлова е имало още отначало ясно опрѣдѣлени гледища, у неговото съзнание, като писателъ, се бѣ строго опрѣдѣлило: 1) че въ основата на новия нашъ литературенъ езикъ трѣбва да легне съврѣмения говоримъ бѣлгарски езикъ, който се разбира отъ всички бѣлгари; балканското нарѣчие (источно-бѣлг. говоръ) трѣбва да послужи за основно положение. 2) като резултатъ отъ горното слѣдва, че безусловно трѣбва да се приеме употрѣбата на новоб. членъ — тѣ, та, то и 3) употрѣбата въ правописа най-характерния писменъ бѣлѣгъ за бѣлг.